

Księga Daniela - numer sto sześćdziesiąt osiem

*Odsłonięcie proroczej prawdy: druga bitwa wojen zastępczych i
opieczętowanie 144 000*

Jeff Pippenger
2024-03-30

Zajmujemy się teraz drugą bitwą wojen zastępczych, jak została ona ukazana w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersetach jedenastym i dwunastym. Druga bitwa w tych wersetach wskazuje na wojnę na Ukrainie między ateistyczną potęgą Rosji a narodem ukraińskim. W tych wersetach Putin odnosi zwycięstwo, podobnie jak Ptolemeusz IV, lecz po swoim zwycięstwie wyniesie się w swoim własnym sercu, a jego narcystyczne samowyywyższenie stanie się środkiem jego Waterloo. Historyczne przedstawienie tej obecnej historii jest pożyteczne jedynie dla tych, którzy rozumieją, co obecna historia przedstawia duchowo.

W wersecie pierwszym rozdziału dziesiątego Daniel, który reprezentuje lud Boży ostatnich dni, zostaje przedstawiony jako ten, który rozumie zarówno „widzenie”, jak i „rzecz”. Widzenie i rzecz są wielokrotnie przedstawiane razem, ale pozostają odrębne od siebie jako jedna linia prawdy. Są to rzeki Ulaj i Hiddekel. Są to widzenia „mareh” i „chazon”. Są to proroctwo o dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach w powiązaniu z proroctwem o dwóch tysiącach trzystu latach. Są wewnętrznym i zewnętrznym świadectwem ludu Bożego. Pan nie powtarza rzeczy nieistotnych. Reguła pierwszej wzmianki wskazuje, że ponieważ pierwszą rzeczą, jakiej dowiadujemy się o Danielu w jego ostatecznym widzeniu, jest to, iż reprezentuje on lud Boży ostatnich dni, który rozumie zarówno „chazon”, jak i „mareh”. Dlatego widzenie i rzecz są kluczowe do dostrzeżenia, jeśli prorocza historia wersetów jedenastego i dwunastego ma zostać właściwie zrozumiana.

Daniel przedstawia sto czterdzieści cztery tysiące w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, którzy doskonale powtórzyli przypowieść o dziesięciu pannach, która wypełniła się w historii millerystów. Oni, podobnie jak milleriści, doznali pierwszego rozczarowania, które w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia jest przedstawione jako zabicie ich przez ateistyczną „woke” bestię z bezdennej otchłani, po czym leżą martwi na ulicy wielkiego miasta Egiptu i Sodomy, gdzie również ukrzyżowano Chrystusa. Ich śmierć wywołała „radość” wśród zwolenników smoka, lecz u Daniela wzbudziła żalobę.

Historia zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy została także przedstawiona przez zmartwychwstanie Łazarza, którego zmartwychwstanie zostało utożsamione z aktem pieczętującym dzieła Chrystusa i który, jako symbol tych, których Chrystus pieczętuje, prowadził triumfalny wjazd do Jerozolimy, co stanowiło typ ruchu Wołania o Północy w historii millerowskiej, a także w historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Zmartwychwstanie Łazarza nastąpiło, gdy jego siostry, Maria i Marta, były pogrążone w żalobie, podobnie jak Daniel podczas dwudziestu jeden dni w rozdziale dziesiątym. W rozdziale dziesiątym żaloba Daniela kończy się wraz ze zstąpieniem Michała, tej właśnie postaci, której „głos” przywrócił do życia Łazarza i Mojżesza. Zmartwychwstanie dwóch świadków w jedenastym rozdziale Apokalipsy zostało

przedstawione przez przemienienie Daniela pod wpływem sprawczej wizji „marah”.

W rozdziale dziesiątym Daniel przedstawia zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które jest również ukazane w jedenastym rozdziale Objawienia. W tym rozdziale Gabriel wyraźnie stwierdza, że przyszedł do Daniela, aby dać mu zrozumienie tego, co ma spotkać lud Boży dni ostatecznych. Poselstwo o tym, co spotka lud Boży w dniach ostatecznych, jest proroczo osadzone w kontekście poselstwa, które zostaje potwierdzone przez metodologię zestawiania proroczej linii z proroczą linią. W ramach tego zastosowania zasada pierwszej wzmianki wykazuje, że właściwe zrozumienie będzie dane jedynie tym, którzy dostrzegają zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne prawdy w liniach, które zostają ze sobą połączone. To są ci, którzy rozumieją „widzenie” i „rzecz”.

Sto czterdzieści cztery tysiące rozumieją prorocze poselstwo, ale także go doświadczą, ponieważ poselstwo i doświadczenie nie mogą być rozdzielone. To poselstwo uświęca, gdyż poselstwo jest Słowem Bożym, a Chrystus jest Słowem Bożym, a Słowo Boże jest Prawdą. Jego poselstwo zostaje potwierdzone jako Prawda, ponieważ jest reprezentowane przez zasady proroczego zastosowania, które nie są niczym więcej ani mniej niż zasadami tego, kim i czym On jest. On jest Palmionem, Cudownym Rachmistrzem, Rachmistrzem Tajemnic. On jest Cudownym Lingwistą, początkiem i końcem, pierwszym i ostatnim, Alfą i Omegą. To właśnie te elementy tego, kim On jest, określają prorocze reguły, które ustanawiają poselstwo proroctwa i przynoszą doświadczenie proroctwa.

Zanim Ulaj i Hiddekel, dwie wielkie rzeki Szinear, dotrą do Zatoki Perskiej, tworzą w pobliżu swego zbiegu obszar bagienny zwany Szatt al-Arab, lecz nie łączą się w jedną rzekę. Szatt al-Arab jest deltą rzeczną utworzoną przez zbieżność rzek Eufrat i Tygrys, jak również kilku mniejszych rzek i strumieni. Jednak nawet w obrębie delty Eufrat i Tygrys zachowują swą odrębną tożsamość i wpływają do Zatoki Perskiej jako odrębne rzeki. Wewnętrzne i zewnętrzne przesłania proroctwa zachowują swoją odrębną relację, lecz gdy dochodzą do swego wypełnienia (w dniach ostatecznych), wytwarzają deltę zasilaną przez kilka rzek i strumieni. Jezus ukazuje to, co duchowe, przez to, co naturalne, a w dniach ostatecznych skutek każdego widzenia tworzy zalewową krainę delty, choć owe dwie wielkie rzeki zachowują swoje odrębne role.

Okres dwudziestu jeden dni żałoby odpowiada czasowi, gdy dwaj świadkowie leżą martwi na ulicy, a ten odcinek czasu rozpoczyna się wraz z pierwszym rozczarowaniem i czasem zwłoki. Ten odcinek czasu występuje w obrębie większego okresu, w którym dokonuje się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Pieczętowanie nie rozpoczęło się w czasie końca, w roku 1989; rozpoczęło się, gdy Chrystus, jako trzeci anioł, zstąpił 11 września 2001 roku. Przeprowadził On swój lud do ich drugiej wizyty w Kadesz, i tym razem nieliczni, którzy są gotowi, wejdą do ziemi obiecanej. Doświadczenie ludu Bożego od czasu końca w roku 1989 aż do 11 września 2001 roku nie przypieczętowało ich. Pieczętowanie rozpoczęło się, gdy Chrystus zstąpił i zabrzmiął pierwszą nutą siódmej trąby trzeciego biada.

Zabrzmienie siódmej trąby jest momentem, w którym dopełnia się tajemnica Boga, a ta tajemnica oznacza zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które dokonuje się podczas rozbrzmiewania tej trąby. Trąba ta wydaje trzy tony, gdyż jest Prawdą. Pierwszym tonem był 11

września 2001 roku, drugim tonem był 7 października 2023 roku, a trzecim z tych trzech tonów jest mające wkrótce nadejść prawo niedzielne. Te trzy tony są trzema krokami, które zawsze istnieją w prawdzie. Trzy dotknięcia Daniela w rozdziale dziesiątym połączyły jego doświadczenie z okresem historii, który jest przedstawiony przez trzy tony siódmej trąby.

Prorocze poselstwo, które prowadzi do przemiany na obraz Chrystusa, które Daniel ilustruje w rozdziale dziesiątym, jest poselstwem o tym, co spotyka lud Boży w dniach ostatecznych, ale nie w ogólnym sensie. Jest to poselstwo, które lud Boży rozumie i którego doświadcza podczas czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Gdy Gabriel zaczyna przedstawiać proroczą historię ukazaną w rozdziale jedenastym, przedstawia szczególne linie proroctwa. Pierwsze dwa wersety rozpoczynają się od Cyrusa (jako pierwszego Busha), w czasie końca, w roku 1989, i prowadzą dalej aż do historii Donalda Trumpa jako czterdziestego piątego prezydenta (szóstego), i tam prorocza historia ustaje, aż historia Organizacji Narodów Zjednoczonych (Aleksandra Wielkiego), jako siódmego królestwa, zostaje omówiona w wersetach trzecim i czwartym. Przesłanie o Donaldzie Trumpie jako bogatym szóstym prezydencie, który pobudza globalistów, jest zatem prawdą, która wypełnia się w czasie zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Jest więc prawdą teraźniejszą.

W wersetach od piątego do dziewiątego przedstawiona jest historia papieżstwa ustanowionego na tronie, od roku 538 aż do śmiertelnej rany i czasu końca w roku 1798. Jest to oczywiście prawda istotna i ważna, gdyż podtrzymuje i potwierdza werset czterdziesty, lecz nie dostarcza żadnej szczegółowej proroczej narracji odnoszącej się do okresu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Werset dziesiąty, podobnie jak wersety od piątego do dziewiątego, potwierdza ważność wersetu czterdziestego, lecz nie odnosi się do proroczej historii, która wypełnia się w czasie pieczętowania. Oznacza on jednak rok 1989, a zatem przez pominięcie ustanawia milczący okres od roku 1989 aż do ustawy niedzielnej w wersecie czterdziestym pierwszym.

Wersety od jedenastego do piętnastego wskazują na historię, która wypełnia się w okresie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Wersety te mieszczą się w ukrytej historii pomiędzy wersetami drugim i trzecim oraz pomiędzy rokiem 1989 w wersecie czterdziestym a ustawą niedzielną w wersecie czterdziestym pierwszym. Wersety te są w najwyższym stopniu obecną prawdą i muszą zostać jako takie rozpoznane, jeśli mamy zebrać zamierzone korzyści ze zrozumienia tych wersetów.

Zamierzone korzyści są dwojakie, gdyż obejmują zrozumienie zawartej w nich proroczej historii, a także doświadczenie, które rodzi się ze zrozumienia prawd tego przesłania. Zrozumienie przesłania — ostateczny wzrost poznania, który urzeczywistnia się w okresie pieczętowania — uświęca tych, którzy mają należeć do stu czterdziestu czterech tysięcy. Z tego powodu ważne jest rozważać te wersety w ujęciu wewnętrznym i zewnętrznym.

„Siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, stanowi bezwzględnie część czasu zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, ponieważ dwie modlitwy Daniela, przedstawione w rozdziałach drugim i dziewiątym, oznaczają dwojaką modlitwę o zrozumienie proroczej historii ukazanej przez obraz bestii, a także o otrzymanie doświadczenia, jakie staje się

udziałem tych, którzy wypełniają modlitwę z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, o przebaczenie swoich grzechów i grzechów swoich ojców. Modlitwa zewnętrzna identyfikuje obraz bestii, a modlitwa wewnętrzna wytwarza obraz Chrystusa.

Zrozumienie historii przedstawionej w różnych fragmentach jedenastego rozdziału Księgi Daniela, które w szczególności dotyczą historii wypełniającej się w czasie pieczętowania, jest zobrazowane w modlitwie Daniela z rozdziału drugiego. On i trzej młodzieńcy starali się pojąć tajemne przesłanie snu Nabuchodonozora o posągu z metali. Gdy zostanie rozpoznane właściwe zrozumienie proroczej historii przedstawionej w ukrytym śnie Nabuchodonozora, zrozumienie to uświadamia tym, którzy rozumieją, że są bez nadziei, chyba że osobiście przejdą doświadczenie pełnej pokuty, ukazanej w modlitwie Daniela w rozdziale dziewiątym.

Oddzielać doświadczenie przedstawione przez Daniela w rozdziale dziesiątym od proroczej narracji wydarzeń czasu końca w rozdziale jedenastym, to ponieść porażkę jako badacz prorocत्व. W jedenastym rozdziale Księgi Daniela, wersecach jedenaście i dwanaście, wojna graniczna, bitwa pod Rafią oraz zwycięstwo króla południa, przedstawiają drugą z trzech wojen zastępczych, które zostały zaznaczone w proroczym Słowie Bożym. Kluczem, który ukazuje to objawienie prawdy, jest użycie przez Cudownego Lingwistę określenia, że król północy zaleje i przejdzie dalej aż do twierdzy (szyi), w wersecie dziesiątym. Podał On dwa inne wersety, które odnoszą się do zalewania i przechodzenia dalej, a czyniąc to, łączy proroczą narrację wydarzeń z doświadczeniem, jakie zrozumienie tych wydarzeń ma wytworzyć.

Ale jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą liczne, potężne wojska; i jeden z nich na pewno nadejdzie, zaleje i przejdzie; potem wróci i będzie nacierał aż do jego twierdzy. A król południa rozgniewa się, wyjdzie i stoczy bitwę z nim, z królem północy; a król północy wystawi wielkie mnóstwo, lecz to mnóstwo zostanie wydane w rękę króla południa. A gdy pokona to mnóstwo, jego serce się wyniesie; i powali wiele dziesiątków tysięcy, lecz przez to się nie umocni. Daniela 11:10-12.

W 2014 roku Putin rozpoczął wojnę na Ukrainie, a aby rozpoznać tę prawdę, przedstawioną w wersecie jedenastym rozdziału jedenastego, badacz prorocत्व musi najpierw być zdolny dostrzec, że werset dziesiąty przedstawia historię ilustrującą drugą część wersetu czterdziestego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Gdy to rozpozna, dostrzeże następnie, że to, co werset dziesiąty dodaje do wersetu czterdziestego, polega na tym, iż gdy Związek Radziecki został zmieciony w 1989 roku, król północy doszedł jedynie do swojej twierdzy („szyi”). Lecz badacz prorocत्व nie wiedziałby, co to oznaczało, dopóki nie dostrzegłby Księgi Izajasza, rozdział ósmy, werset ósmy. Wówczas miałby proroczy autorytet, by stwierdzić, że wszystkie trzy wersety są ze sobą powiązane przez wyrażenie użyte w Biblii tylko trzy razy.

Student potrzebowałby wówczas drugiego świadectwa, że trzykrotne wystąpienie w Biblii wyrażenia „overflow and pass over” stanowi celowe powtórzenie. Drugie świadectwo tego faktu zostaje ustanowione przez to, że wszystkie trzy wersety (świadkowie) wskazują na króla północy atakującego króla południa. Łącznie te trzy świadectwa, potwierdzone jako ta sama symboliczna historia przez dwa rodzaje wewnętrznych świadectw, prowadzą badacza prorocत्व do nałożenia na

siebie wszystkich trzech wersetów, w sposób „line upon line”. Takie zastosowanie rozszerza treść tych wersetów, które przedstawiają walkę między królem północy a królem południa.

Księga Izajasza, rozdział siódmy, wersety ósmy i dziewiąty, dostarczają klucza do rozwiązania zagadki, co oznacza „twierdza” w wersecie dziesiątym, ponieważ hebrajskie słowo na „twierdzę” jest także tą „twierdzą”, do której król południa wkroczył w wersecie siódmym rozdziału jedenastego. „Twierdza” jest też tłumaczona jako „siła” w wyrażeniu „sanktuarium siły” w wersecie trzydziestym pierwszym jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Tak więc te dwa wersety (siódmy i trzydziesty pierwszy) są dwoma świadkami, że „twierdza” jest stolicą królestwa lub królem. Skoro ten fakt został ustalony na podstawie dwóch świadków (obydwu w rozdziale jedenastym), to to, co Izajasz określa w swoim zagadkowym fragmencie w rozdziale siódmym, w wersetach ósmym i dziewiątym, kiedy za pomocą dwóch wewnętrznych świadków ustala, że twierdza jest stolicą królestwa lub królem tego królestwa, dowodzi, że przed 1989 rokiem Związek Radziecki, którego stolicą była Rosja, a jej miastem stołecznym Moskwa, miał przywódcę, którym był Mikołaj Gorbaczev. Nie jest przypadkiem, że charakterystyczną cechą wyglądu Gorbaczeva było jego czoło.

Linijka po linijce, konkluzja tego zastosowania podkreśla jego znaczenie, stwierdzając: "Jeśli nie uwierzycie, zaiste się nie ostaniecie." Jezus powiedział: "O nierozumni i ociężali sercem do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy." [Zob. Łukasza 24:25] Ezdrasz napisał: "I wstali wcześniej rano i wyruszyli na pustkowie Tekoa; a gdy wyruszali, Jozafat stanął i powiedział: Słuchajcie mnie, Judo i mieszkańcy Jerozolimy! Wierźcie w Pana, waszego Boga, a ostaniecie się; wierźcie jego prorokom, a będziecie mieć powodzenie." [Zob. 2 Kronik 20:20] Siedem razy w Księdze Objawienia pojawia się nakaz, by słuchać. "Kto ma ucho, niech słucha, co Duch mówi do zborów."

Być utwierdzonym, to być wśród mądrych panien, bo głupcy są ociężali w sercu, by wierzyć prorokom. Mądrzy wierzą w to, co Bóg wypowiedział przez swoich proroków, i są utwierdzeni oraz odnoszą powodzenie, gdyż słyszą, co Duch mówi do kościołów. Rozpoznanie Rosji oraz wojny, którą rozpoczęła w 2014 roku przeciwko Ukrainie, jest tym, co utwierdza tych, którzy są mądrymi uczniami proroctwa w okresie, gdy Chrystus odpieczętowanie tę właśnie prawdę.

Prawda ta weszła w historię w roku 2014, który następuje po roku 2001, a zatem znajduje się w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W następnym roku, 2015, najbogatszy prezydent, który jest szóstym prezydentem od czasu końca w roku 1989, zaczął poruszać globalistów. Werset dziesiąty wskazuje historię roku 1989, lecz ustanawia również Rosję jako „twierdzę”, a w dwóch kolejnych wersetach Rosja rozpocznie drugą bitwę w wojnach zastępczych, i Putin wygra tę bitwę. Prawda tych wersetów zostaje odpieczętowana, gdy wypełnia się historia, którą one przedstawiają.

"Daniel stoi w swoim dziale i na swoim miejscu. Proroctwa Daniela i Jana mają być zrozumiane. Wzajemnie się objaśniają. Dają światu prawdy, które każdy powinien zrozumieć. Te proroctwa mają być świadectwem na świecie. Przez swoje wypełnienie w tych ostatnich dniach same się wyjaśnią." Kolekcja Kressa, 105.

Proroctwo wersetów jedenastego i dwunastego zostaje odpieczętowane przez swoje historyczne wypełnienie w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, lecz „wiersz po wierszu” z tymi wersetami związany jest jeszcze inny ważny fakt. Aby badacz proroctw mógł zestawić razem trzy fragmenty o „zalewaniu i przechodzeniu”, musi on również włączyć do linii proroczej proroctwo sześćdziesięciu pięciu lat. Proroctwo sześćdziesięciu pięciu lat wyznacza początek dwóch proroctw po dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat i wskazuje, że rozpoczynają się one w odstępie czterdziestu sześciu lat jedno od drugiego. Wskazując na początku sześćdziesiąt pięć lat, wskazuje ono również, że Alfa i Omega wydadzą sześćdziesiąt pięć lat przy zakończeniu.

Sześćdziesiąt pięć lat zarówno na początku, jak i na końcu, każde nosi znamię trzech wyznaczników. Pierwszym był rok 742 p.n.e., następnie dziewiętnaście lat później 723 p.n.e., a potem czterdzieści sześć lat później 677 p.n.e. Te trzy wyznaczniki są przedstawione na końcu przez lata 1798, 1844 i 1863. Okres czterdziestu sześciu lat na początku (Alfa) oznacza podeptanie świątyni i zastępu, a czterdzieści sześć lat na końcu (Omega) oznacza przywrócenie świątyni i zastępu, gdy Posłaniec Przymierza (który jest również Alfą i Omega) nagle wejdzie do świątyni, którą wzbudował w ciągu czterdziestu sześciu lat od 1798 do 1844 roku.

Czterdzieści sześć lat, poprzedzonych dziewiętnastoma latami w czasie, gdy Izajasz ogłosił proroctwo w 742 r. p.n.e., u swego kresu reprezentuje czterdzieści sześć lat, po których następnie w układzie chiazmatycznym następuje dziewiętnaście lat. Dziewiętnaście lat od 1844 do 1863 roku stanowi ilustrację zamiarów Chrystusa wobec stu czterdziestu czterech tysięcy, które pozostały niespełnione wskutek buntu, jaki miał miejsce w tamtej historii. Praca, jakiej wymaga się od badacza proroctw, aby właściwie rozdzielać słowo prawdy dotyczące wersetów od dziesiątego do dwunastego rozdziału jedenastego Księgi Daniela, nie tylko dowodzi (jeśli w to wierzysz), że Rosja zainicjowałaby wojnę na Ukrainie w 2014 roku, lecz także że wojna zostałaby rozpoczęta w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Tak ważna, jak historia prorocza przedstawiona w tych wersetach, jest także historia, w której prawda o tej właśnie historii zostaje odpieczętowana; reprezentuje ją również historia dziewiętnastu lat od 1844 do 1863 roku.

1844 oznacza przybycie trzeciego anioła i jest typem przybycia trzeciego anioła 11 września 2001 roku. Rok 1863 przedstawia bunt symbolizowany przez odbudowę Jerycha. Drogowskaz roku 1863 jest także typem posłuszeństwa stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostaną użyci, aby „zburzyć mury Jerycha”, przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym. W wersetach, które rozważamy, werset szesnasty przedstawia prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych. Werset jedenasty wyznacza okres od roku 2014 do ostatecznego zwycięstwa Putina. Wersety te wskazują początek drugiej wojny zastępczej, po której następuje trzecia wojna zastępcza, przedstawiona w wersetach od trzynastego do piętnastego.

Łącząc werset drugi z wersetami jedenastym i dwunastym, rozpoznajemy wojnę ukraińską, która rozpoczęła się w 2014 roku, po której nastąpiła kampania prezydencka w USA w 2015 roku, a następnie wybór najbogatszego prezydenta w 2016 roku. Po wersecie dwunastym następuje odwet ostatniego prezydenta przed ustawą niedzielną, w trzeciej wojnie zastępczej. Druga wojna zastępcza, która jest bitwą o pogranicze, rozpoczęła się tuż przed wyborem szóstego i najbogatszego prezydenta.

W historii lat 1844-1863 dwie laski Ezechiela miały zostać złączone. Ich połączenie oznaczało zjednoczenie boskości i człowieczeństwa, które jest dziełem zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W 1844 roku nadszedł trzeci anioł i odpieczętował światło związane z niebiańską świętynią, prawem Bożym, Sabatem i trzecim aniołem. W 1849 roku Pan po raz drugi wyciągnął Swą rękę, aby zgromadzić rozproszoną trzodę, która doznała rozproszenia podczas Wielkiego Rozczarowania. W 1850 roku poprowadził Swój lud do przygotowania drugiej tablicy Habakuka, aby graficznie zilustrować poselstwo, które Jego lud miał ogłaszać, gdy prowadził ich, aby "zburzyć mury Jerycha". Ta tablica zawierała "siedem czasów", podobnie jak "stara tablica".

W 1856 roku On rozpieczętował światło, które miało zapieczętować Jego lud przed "Bitwą o Jerycho". To światło było rozwinięciem pierwszego światła, które Alfa i Omega objawił Williamowi Millerowi. Było to światło "siedmiu razy", jak wielokrotnie ukazane w starożytnej Bitwie o Jerycho. Światło, które miało zapieczętować Jego lud, było także poselstwem do Laodycei, które miało ich przebudzić i z powrotem przeprowadzić do doświadczenia Filadelfii. To ostatnie światło było rozwinięciem pierwszego światła, lecz Jego lud zaniedbał to światło i przez zaniedbanie wybrał błąkanie się po pustyni Laodycei. 1844, 1849, 1850, 1856 i 1863 stanowią pięć kamieni milowych, które znajdują odzwierciedlenie w historii od 11 września 2001 aż po wkrótce nadchodzące prawo niedzielne.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

A Jerycho było szczelnie zamknięte z powodu synów Izraela: nikt nie wychodził i nikt nie wchodził. I Pan rzekł do Jozuego: Oto dałem w twoją rękę Jerycho, i jego króla, i dzielnych wojowników. I obejdziecie miasto dokoła, wszyscy mężowie waleczni, okrążając miasto jeden raz. Tak będziesz czynił przez sześć dni. A siedmiu kapłanów niech niesie przed arką siedem trąb z rogów baranich; zaś siódmego dnia obejdziecie miasto siedem razy, a kapłani będą trąbić w trąby. I stanie się, że gdy zadną przeciągle w róg barani, a wy usłyszycie dźwięk trąby, cały lud wyda potężny okrzyk; wtedy mur miasta runie na miejscu, a lud wejdzie, każdy prosto przed siebie. Wówczas Jozue, syn Nuna, zwołał kapłanów i rzekł do nich: Weźcie arkę przymierza, a siedmiu kapłanów niech niesie siedem trąb z rogów baranich przed arką Pana. I rzekł do ludu: Ruszcie naprzód i obejdźcie miasto, a uzbrojeni niech idą przed arką Pana. I stało się, gdy Jozue przemówił do ludu, że siedmiu kapłanów niosących siedem trąb z rogów baranich ruszyło przed Panem i trąbiło w trąby; a arka przymierza Pana szła za nimi. A zbrojni szli przed kapłanami trąbiącymi w trąby, a straż tylna szła za arką; kapłani zaś szli dalej i trąbili w trąby. Jozue zaś rozkazał ludowi, mówiąc: Nie będziecie wznosić okrzyku ani podnosić głosu, ani nie wyjdzie z waszych ust żadne słowo aż do dnia, w którym wam nakażę zawołać; wtedy zawołacie.

Tak więc Arka Pana okrążyła miasto, obchodząc je jeden raz; potem wrócili do obozu i nocowali w obozie. A Jozue wstał wcześniej rano, a kapłani podjęli Arkę Pana. I siedmiu kapłanów, niosących siedem trąb z baranich rogów przed Arką Pana, szło nieustannie naprzód i trąbiło w trąby; zbrojni szli przed nimi, lecz straż tylna postępowała za Arką Pana, podczas gdy kapłani szli i trąbili w trąby. Drugiego dnia okrążyli miasto jeden raz i wrócili do obozu; tak czynili przez sześć dni. A dnia siódmego wstali wcześniej, o świcie, i okrążyli miasto w ten sam sposób siedem razy; tylko tego dnia okrążyli miasto siedem razy. I stało się za siódmym

razem, gdy kapłani zatrąbili w trąby, że Jozue rzekł do ludu: Krzyczcie, gdyż Pan dał wam miasto.

A miasto będzie obłożone klątwą, ono samo i wszystko, co w nim jest, dla Pana; tylko Rachab, nierządnicą, pozostanie przy życiu, ona i wszyscy, którzy są z nią w domu, ponieważ ukryła posłańców, których wysłaliśmy. Wy zaś strzeżcie się pilnie tego, co obłożone klątwą, abyście sami nie zostali obłożeni klątwą, gdybyście wzięli coś z tego, co obłożone klątwą, i uczynili obóz Izraela przedmiotem klątwy, i sprowadzili nań nieszczęście. Lecz całe srebro i złoto oraz naczynia z miedzi i żelaza są poświęcone Panu; wejdą do skarbcza Pana. I lud wydał okrzyk, gdy kapłani zadęli w trąby; i stało się, gdy lud usłyszał głos trąby, a lud wzniósł potężny okrzyk, że mur runął na miejscu, tak iż lud wkroczył do miasta, każdy prosto przed siebie, i zdobyli miasto.

I obłożyli całkowitą zagładą wszystko, co było w mieście: mężczyznę i kobietę, młodego i starego, wołu, owcę i osła — ostrzem miecza. Jozue zaś powiedział do dwóch mężów, którzy wywieźli kraj: Wejdźcie do domu nierządniczy i wyprowadźcie stamtąd tę kobietę oraz wszystko, co do niej należy, jak jej poprzysięgliście. Weszli więc młodzieńcy, którzy byli wywiadowcami, i wyprowadzili Rahab, i jej ojca, i jej matkę, i jej braci, i wszystko, co miała; wyprowadzili też wszystkich jej krewnych i umieścili ich poza obozem Izraela. Miasto zaś spalili ogniem, i wszystko, co w nim było; tylko srebro, złoto oraz naczynia z brązu i żelaza złożono w skarbcu domu Pana. Rahab zaś, nierządnicę, i dom jej ojca, i wszystko, co miała, Jozue zachował przy życiu; i mieszka ona pośród Izraela aż do dnia dzisiejszego, ponieważ ukryła posłańców, których Jozue wysłał, aby wywieźli Jerycho. W owym czasie Jozue zaprzysiął ich, mówiąc: Przeklęty niech będzie przed Panem mąż, który powstanie, aby odbudować to miasto, Jerycho; na swoim pierwotnym założy jego fundament, a na swoim najmłodszym postawi jego bramy. I Pan był z Jozuem, a wieść o nim rozeszła się po całej ziemi. Jozuego 6:1–27.